

FILARMONICA OLTENIA
CRAIOVA

LEGACY
SEASON

VINERI
29
MAI
2026
19:00

BRAMHMS FRANCK

MIHNEA IGNAT
dirijor
REMUS AZOITEI
vioară
FILIP PAPA
violoncel

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII „OLTENIA”

JOHANNES BRAHMS:

Dublul concert în La minor pentru vioară, violoncel și orchestră, op. 102

CÉSAR FRANCK:
Simfonia în Re minor

SCAN ME

Filarmonica "Oltenia" Craiova

2026

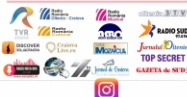
Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretariat@filarmonica-oltenia.ro

Filarmonica "Oltenia"
este o instituție publică de concerte subvenționată
de Primăria Craiova
și Consiliul Local Municipal

Preturi bilete: 50 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Bilete se găsesc la agenția Filarmonicii Oltenia
și pe internet.ro
Relații la telefon: 0251.414.698

Parteneri media

SPONSORI

Autonom
REDUCE.RO

VINERI
29
MAI
2026
19:00

BRAHMS FRANCK

Johannes Brahms:

Dublul concert în La minor pentru vioară, violoncel și orchestră, op. 102 (aprox. 40')

- *Allegro*
- *Andante*
- *Vivace non troppo*

César Franck:

Simfonia în Re minor

(aprox. 40')

- *Lento; Allegro ma non troppo*
- *Allegretto*
- *Finale: Allegro non troppo*

MIHNEA IGNAT

DIRIJOR

REMUS AZOIȚEI

vioară

FILIP PAPA

violoncel

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII "OLTENIA"

MIHNEA IGNAT

Născut la Craiova (România), Mihnea Ignat este unul dintre cei mai importanți dirijori români ai generației sale. În prezent este Dirijor Principal al Operei Naționale Române din Timișoara din anul 2020.

A fost Dirijor Principal al Filarmonicii din Sarajevo (Bosnia Herzegovina), Director Muzical al Orchestrei Simfonice din Elche (Spania) (2016–2025) și Dirijor Invitat Permanent al Operei Naționale din București între 2018–2020. De asemenea, a fost Director Muzical al Orchestrei Filarmonice a Universității din Alicante (Spania) timp de doisprezece ani (2005–2017) și Dirijor Asociat al Orchestrei Simfonice Naționale a Republicii Dominicane în stagiunea 2009/2010.

Din 2023, Mihnea Ignat predă la clasa de operă a prestigiosului conservator Escuela Superior de Música „Reina Sofía” din Madrid, fiind totodată, din 2025, cadru didactic asociat la Universitatea Națională de Muzică din București

Mihnea Ignat a colaborat și continuă să colaboreze ca dirijor invitat cu orchestre precum: Orchestra Simfonică Radio din Madrid, Orchestra Națională Simfonică a Irlandei (RTÉ NSO), Orchestra Filarmonicii „G. Enescu”, Orchestra Națională Radio din București, Orchestra de Cameră Radio din București, Filarmonica „Transilvania” din Cluj-Napoca, Orchestra Regală Simfonică din Sevilla (Spania), Filarmonica din Zagreb (Croatia), Filarmonica Toscanini din Parma (Italia),

Orchestra Simfonică Castilla și León (Spania), Orchestra din Granada (Spania), Filarmonica Regală a Galiciei din Santiago de Compostela (Spania), Orchestra Filarmonicii din Málaga (Spania), Orchestra din Extremadura (Spania), Orchestra Simfonică din Murcia (Spania), Orchestra Simfonică din Bilbao (Spania). De asemenea, este invitat constant al majorității orchestrelor simfonice și teatrelor de operă din România.

Mihnea Ignat a fost invitat să participe în cadrul unor prestigioase festivaluri internaționale precum Festivalul Internațional „G. Enescu”, Festivalul Internațional de Teatrul de la Sibiu, Bucharest Opera Festival, Festivalul Internațional „Serenadas” din Valencia (Spania) sau Festivalul Internațional de Muzică din Mazarrón (Spania).

Mihnea Ignat este și un apreciat dirijor de operă. Printre repererele recente care i-au consolidat reputația de dirijor de operă se numără premiera operei Otello de G. Verdi la Opera Națională din București (2018), în regia lui Giancarlo del Monaco,

precum și noua producție a operei La Serva Padrona de G. B. Pergolesi (2021), în regia lui Silviu Purcărete la Opera Națională Română din Timișoara (2021).

Dirijează constant titluri de operă precum: Nabucco, Il Trovatore, Aida, La Traviata, Simon Boccanegra, Otello, Un ballo in maschera, Carmen, Rigoletto, Cavalleria Rusticana, Pagliacci, L'Elisir d'Amore, Madama Butterfly, La Bohème, Tosca, Nunta lui Figaro, Don Giovanni, Văduva veselă și altele.

Mihnea Ignat este deținătorul Premiului Orchestrei obținut în cadrul Concursului Internațional de Dirijat „Arturo Toscanini” care a avut loc la Parma (Italia) în 2018. În același an Mihnea Ignat a fost semifinalist al Concursurilor Internaționale de Dirijat „G. Solti” de la Frankfurt (Germania) și „D. Flick” de la Londra (Regatul Unit al Marii Britanii).

Mihnea Ignat a acompaniat pe scenă soliști de renume mondial precum Juan Diego Flórez, Andrei Ioniță, Jerome Lowenthal, John O'Connor, Stefan Milenkovich, Ning Feng, Celine Byrne, Liviu Prunaru, Lina Tur Bonet, Renata Pokupic, Ilana Vered, Miguel Ángel Estrella, Viktor Derevianko, Alexandru Tomescu, Erzhan Kulibaev și alții.

Fiind preocupat de formarea tinerilor muzicieni. Mihnea Ignat desfășoară o importantă activitate pedagogică în cadrul Universității Naționale de Muzică din București dar și în cadrul prestigiosul conservator Escuela Superior de Música “Reina Sofía” din Madrid, Spania.

Mihnea Ignat a absolvit cursurile de dirijat orchestră la Universitatea Națională de Muzică din București cu calificative maxime, unde a studiat și compoziția. Este de asemenea doctor în muzică, titlu

obținut în cadrul aceleiași universități, sub îndrumarea Prof. univ. dr. dr.h.c. mult. Valentina

Sandu-Dediu, cu o cercetare doctorală asupra operei Otello de Verdi.

REMUS AZOÎTEI

Numit de către revista britanică The Strad ca "un virtuoz incurabil cu suflet și tehnică fabuloasă", violonistul Remus Azoîtei a debutat la 8 ani cu orchestra simfonică din orașul său natal, Galați. După ce în 1995 a absolvit Conservatorul din București la clasa lui Daniel Podlovski, Remus Azoîtei obține o bursă de studii la renumita Juilliard School din New York, unde are șansa să studieze cu Dorothy Delay și Itzhak Perlman, la finalul pregătirii sale obținând titlul de Master of Music. De-a lungul timpului el a beneficiat și de îndrumarea violonistului Bujor Prelipcean.

Remus Azoîtei a concertat în săli prestigioase cum ar fi Carnegie Hall în New York, Concertgebouw Amsterdam, Salle Cortot Paris, Konzerthaus Berlin, St. Martin-in-the-Fields și Wigmore Hall în Londra, Teatro La Fenice Veneția, Auditorio Nacional Madrid sau Konzerthaus Viena, apărând, de asemenea, în festivalurile muzicale de la Tokyo, Cambridge, Londra, Berlin, Heidelberg și Santander, între altele. A colaborat cu artiști renumiți printre care se numără Lawrence Foster, David Geringas, Gérard Caussé, Michael Sanderling sau Adrian Brendel, fiind de asemenea solist al unor ansambluri de prestigiu precum Viena Kammer Orchester, Berlin Kammer Orchester, Orchestre Nationale de Belgique, Philharmonic Chamber Orchestra of London sau Orchestre Philharmonique de Radio France. În 2005, el a interpretat Dublul concert de Bach alături de violonistul Nigel Kennedy în cadrul Festivalului Internațional George Enescu, concert preluat de către 19 posturi de radio și televiziune din Europa, incluzând BBC, Arte și Mezzo. Cu ocazia debutului său la celebra Wigmore Hall din Londra, ziarul Sunday Express scria că "a cântat un concert de neuitat în fața unei săli Wigmore arhipline și a ridicat publicul în picioare. Iată un muzician excepțional."

Remus Azoîtei a înregistrat în premieră mondială integrala lucrărilor pentru vioară și pian de George Enescu alături de pianistul Eduard Stan, pentru casa de discuri Hanssler din Germania. Comentând pe marginea acestei realizări, revista britanică The Strad spune că "Azoîtei are toate atuurile: sensibilitate marcantă, dulceață a sunetului (dar nu dulceag) și o paletă coloristică și dinamică imensă", pe când publicația Gramophone descrie "Stilul rafinat și vibrant al lui Remus Azoîtei... un interpret distinct care combină temperament,

măiestrie și elegantă a execuției într-un mod foarte special". În 2009, el a susținut un turneu de 15 concerte în capitale ale Europei, Washington DC și New York alături de pianistul Eduard Stan. După debutul său în capitala americană, ziarul Washington Post notează: "Azoîtei cântă cu sensibilitate melodică fluentă și tehnică strălucitoare." În 2014, Remus a realizat un alt CD pentru Chandos, alături de grupul Schubert Ensemble, disc elogiat îndelung în presa internațională.

În 2001, Remus Azoîtei a fost numit profesor de vioară al Academiei Regale de Muzică din Londra, la acel moment fiind, de asemenea, cel mai tânăr profesor de vioară din întreaga istorie de 200 ani a Academiei. În 2007, el a pus bazele Societății Enescu din Londra, fiind unul din membrii fondatori, precum și directorul său artistic, poziție pe care o ocupă în continuare. În 2005, el a fost decorat de către Președintele României cu titlul de Ofițer al Ordinului Meritul Cultural, iar în mai 2013, Regele României Mihai I-a numit ofițer al ordinului „Coroana României”. În 2016, el a fost ales câștigătorul Concursului Național „Oamenii Timpului”, care celebrează anual personalități ale vieții românești din țară, cât și din diaspora; el este, de asemenea, câștigătorul Marelui Premiu „Constantin Brâncoveanu” pe domeniul Arte în

2017.

Remus Azoitei cântă pe o vioară Niccolò Paganini, creată în 1750.

În 2019, el a susținut concerte la Carnegie

Hall, în New York, și Kennedy Center, la Washington DC, între multe alte apariții europene. A fost solistul Orchestrei de Cameră din Viena în cadrul Festivalului Enescu, ediția 2021.

FILIP PAPA

Violoncelistul Filip Papa s-a născut la Timișoara, a absolvit Liceul "Sigismund Toduță" din Cluj-Napoca și și-a finalizat studiile la Academia de Arte "G. Enescu" din Iași sub îndrumarea prof. univ. dr. Dan Prelipcean. Este unul dintre muzicienii de elită români, recunoscut internațional mai ales în postura sa de violoncelist al cvartetului de coarde "Ad Libitum" al Filarmonicii "Moldova" din Iași, alături de violonistii Remus Azoitei, Șerban Mereuță și violistul Bogdan Bișoc.

Împreună cu cvartetul, a câștigat numeroase premii de anvergură precum Marele Premiu, premiul juriului presei internaționale și premiul Mecenat Musical la Concursul de la Evian din 1997 - Franța, Premiul I la concursul Max Reger de la Sondershausen - Germania precum și multe alte premii internaționale. Discografia sa ca membru al cvartetului „Ad Libitum” cuprinde înregistrări pentru Naxos, Violenhaut Records, Electrecord și Quartz Media Production, toate primite cu ovații în presa internațională de specialitate. A apărut în festivaluri importante precum Printemps des Arts la Monte Carlo, Orlando în Olanda, Luberon în Franța, Bensheim în Germania, Gstaad în Elveția, RadiRo și Festivalul Enescu de la București.

De-a lungul anilor a colaborat cu numeroși artiști de anvergură precum Bujor Prelipcean, Dan Prelipcean, Martin Lovett și Norbert Brainin din cvartetul Amadeus, Wolfgang Laufer din cvartetul Fine Arts, Stefan Metz sau Raphael Hillier, Valentin Gheorghiu, Cvartetul Voces, Cvartetul Transilvan,

Cvartetul Arcadia. A susținut numeroase concerte ca solist, în România și Moldova, unde a împărțit de multe ori scena cu muzicieni precum Remus Azoitei, Adrian Berescu, Alexandru Tomescu, Alexandra Guțu, Răzvan Suma, Ion Bogdan Ștefănescu, Gabriel Croitoru, Bogdan Zvorișteanu, Gabriel Popa, Horia Mihail și Cristina Anghelescu.

O carieră artistică de peste 35 de ani l-a dus pe Filip Papa în săli celebre, incluzând Cortot la Paris, Diligentia în Haga, Konzerthaus Berlin, Concertgebouw în Amsterdam, Kaisersaal în Frankfurt, Wigmore Hall în Londra, I.C.R. Londra, Beethoven Haus în Bonn, Ateneul Român și Sala Radio la București.

Filip Papa este solist concertist al Filarmonicii „Moldova” Iași și Conferențiar Universitar Doctor al Universității Naționale de Arte „George Enescu” din Iași.

JOHANNES BRAHMS (1833 - 1897)

Când s-a hotărât să compună un concert pentru vioară și violoncel, Johannes Brahms a luat în considerare și valoarea estetică a lucrărilor precedente similare. În glorioasa perioadă a Barocului compozitorii venerau genul concerto grosso, ca și tipologia concertelor pentru orchestră cu numeroși soliști. Mai târziu, în epoca Rococoului, W. A. Mozart a scris câteva concerte pentru două sau trei pian, unul pentru harpă și flaut, unul pentru vioară și violă și unul (fără a fi autentificat cu certitudine) pentru un grup solistic format din patru suflători. De asemenea, de la L. van Beethoven s-a păstrat un concert pentru vioară, violoncel și pian. Însă aceste

exemple nu i-au impresionat deloc pe compozitorii romantici, aceștia catalogând genul concertelor pentru mai multe instrumente prin "etichetele" de "plictisitoare" și "neinteresante".

Totuși J. Brahms, el însuși sceptic de regulă în această privință, mai târziu a revenit asupra acestui gen componistic. Deși în esență sa Dublul concert în La minor pentru vioară și violoncel, op. 102 se înscrie în tipologia manierismului mozartian, totuși merită relevată importanța sa din perspectiva raportării la creația universală romantică. Acest concert este ultimul scris de J. Brahms, reprezentând totodată și

ultima sa lucrare în care se regăsește utilizat ansamblul orchestral.

Datând din 1887, manuscrisul Dublului concert pentru vioară și violoncel se află în arhivele Societății “Amicii Muzicii” (“Gesellschaft der Musikfreunde”) cu sediul la Viena. Scriind această lucrare, poate că Brahms intenționa să omagieze idealurile creatoare ale Barocului, concret - concertul său poate fi înțeles și ca ofrandă muzicală, evocând magnificele realizări componistice ale secolului al XVIII-lea. Pe de altă parte, referitor la geneza lucrării nu trebuie omisă nici promisiunea compozitorului făcută prietenului său, violoncelistul Robert Hausmann, de a-i dedica personal o compoziție. Și nu în ultimul rând, trebuie menționate motivele ce au determinat încetarea temporară a oricăror relații de comunicare între cei doi vechi prieteni, Johannes Brahms și Joseph Joachim: sursa discordiei - o presupusă idilă dintre fosta soție a lui J. Joachim și J. Brahms, chiar în timp ce se derula procedura de divorț. În semn de împăcare, compozitorul l-ar fi vizat pe prietenul său, căruia intenționa, așadar, să-i dedice noua lucrare.

Odată cu finalizarea Concertului pentru vioară, alături de cele două sonate pentru vioară și de alte două pentru violoncel, pare firesc ca autorul lor să posede abilitățile necesare pentru compunerea unei lucrări de anvergură, care să cuprindă ambele instrumente ce se bucurau de o foarte mare popularitate în lumea iubitorilor muzicii. Numai că Brahms se simțea nesigur - el însuși pianist, totodată, nu acceptă să compună o lucrare pentru un instrument la care nu ar fi putut cânta -, iar faptul de a fi primit mereu sfaturi din partea unor virtuozii ai vremii cu siguranță îi provoca un disconfort teribil.

După cum mărturisea într-o scrisoare adresată dragei lui prietene, Clara Schumann: “Este puțin altceva să scrii pentru instrumente ale căror caracteristici și sunet să nu ți le poți imagina decât incidental, decât pentru un instrument pe care îl cunoști în totalitate”.

Prețuind enorm creația prietenului său și în semn de răspuns foarte direct și sincer, Clara Schumann l-a invitat pe Johannes Brahms în propria casă din Baden-Baden spre a pregăti în liniște primele repetiții cu noul Concert pentru vioară și violoncel. Prima audiție a lucrării a avut lor pe 18 octombrie 1887 la Köln, compozitorul însuși dirijând concertul, soliștii fiind chiar cei doi artiști cărora le fusese dedicată lucrarea: violonistul Joseph Joachim și violoncelistul Robert Hausmann.

Din punctul de vedere al conținutului tematic, discursul melodic al lucrării pune în evidență motivul alcătuit din notele A (La) - E (Mi) - (F) Fa, “permutate” însă în succesiunea F (Fa) - A (La) - E (Mi). Acest motiv devenise foarte cunoscut în epocă (ca formulă de încifrare a crezului artistic personal al celebrului violonist Joseph Joachim, și anume: enunțul “Frei aber einsam” / “Liber dar singur”).

CÉSAR FRANCK (1822 - 1890)

Născut la Liège, renumitul compozitor francez provine dintr-o familie de origine germană, naturalizată încă de la mijlocul secolului al XV-lea în regiunea Moresnet (vechiul ducat de Limbourg). După semnarea Tratatului de la Viena, tatăl său, Nicolas-Joseph, s-a stabilit la Liège, căsătorindu-se în 1820 cu Marie-Barbe Frings, originară din Aix-la-Chapelle. Modest funcționar de bancă, acesta și-a propus ca cei doi fii ai săi, César și Joseph, să devină faimoși și să se bucure de un destin glorios, ceea ce l-a

determinat să-i îndrume către o carieră artistică, înscriindu-i la Conservatorul Regal din Liège, condus, la acea vreme, de Daussoigne, nepotul lui Méhul. În 1835, acest părinte extrem de ambițios se mută la Paris, încredințându-l pe tânărul César maestrului Reicha, spre a-l iniția în teoria muzicii (contrapunct, fugă și compoziție). După moartea mentorului său, survenită în 1836, César va fi admis un an mai târziu la Conservator, spre a urma simultan

cursurile clasei de pian coordonate de Zimmermann și pe cele ale clasei de compoziție a lui Leborne. Distins cu Marele Premiu pentru interpretare pianistică în 1838, precum și cu alte onoruri (Premiul pentru compoziție - fugă, în 1840; Premiul pentru interpretare - orgă, în 1841), tocmai se prezentase spre a susține un concurs la Institut, când a trebuit să revină urgent în orașul natal, la chemarea tatălui său. Abandonând Conservatorul în 1842, C. Franck s-a dedicat carierei de virtuoz, întorcându-se la Paris doi ani mai târziu, spre a se stabili definitiv ca profesor de pian.

În 1845, a avut loc prima audiție a oratorului Ruth, obținând și postul de organist al Bisericii „Notre Dame de Lorette”, după care s-a transferat la Biserica „Saint Jean - Saint François”, apoi la noua Biserică „Sainte Clotilde”, ca maestru de capelă. De asemenea, renumele său se leagă de inaugurarea, în 1859, în calitate de titular, a marii orgi construite de Cavaillé-Coll. În 1872, a devenit și succesorul bătrânului său profesor de orgă de la Conservator, François Benoist. Din acel moment, C. Franck și-a dedicat viața în exclusivitate elevilor, orgii sale și compoziției. Muzician cu o voință înrâncenată, modest dar încrezător în sine, independent și dezinteresat, iritabil cu cei ce îndrăzneau să atenteze la prestața artei sale, însă totodată generos, indulgent și profund religios, a dobândit celebritatea treptat, pe măsură ce își semna capodoperele cu sinceritatea geniului conștient de propria sa valoare.

Principalele sale opere se pot grupa în cinci categorii distincte: muzică vocală (13 melodii pentru voce și pian; șase duete; coruri pe două voci egale; messe la trei voci; motete; oratoriile Ruth - eglogă biblică pentru soliști, cor și orchestră, Învierea și Fericirile; Rebecca - scenă biblică; poemul simfonic cu cor Psyche; Psalmul nr. 150; opera Hulda; drama lirică Ghisèle etc.); muzică pentru pian solo (patru fantezii; Preludiu, coral și fugă; Preludiu, arie și final); muzică pentru orgă (corale, mai multe cicluri de Piese, colecția de 59 de lucrări grupate sub titlul Organistul); muzică de cameră (patru triouri pentru pian, vioară și violoncel; sonate pentru pian și vioară; cvintete cu pian și cvartete de coarde) și lucrări simfonice ample (poemele simfonice Les Eolides; Le Chasseur maudit; Les Djinn (cu pian); variațiuni simfonice pentru pian și orchestră; Simfonia în Re minor.

Scrisă între anii 1886 - 1888 și dedicată lui Henry Duparc, Simfonia în Re minor reprezintă rezultanta interacțiunilor, întrebărilor, căutărilor și parțialelor răspunsuri ce definesc epoca romantică. Sensibilitatea latină, reliefată prin multiplele sensuri expresive ce decurg din substanța tematică

generatoare, se împletește armonios cu rigoarea germanică, resimțită adânc în minuțiozitatea extraordinară a arhitecturii sonore: „Noul adus de Simfonia în Re minor constă în îmbinarea cromatismului melodic lisztian (tema cardinală a simfoniei răsare direct din „Les Préludes“ de Liszt) cu tehnica leitmotivică de obârșie berlioiziană-wagneriană, insistând asupra dezvoltării continue a substanței formative în cuprinsul unor forme de echilibru pilduitor.” (Wilhelm Georg Berger)

Alcătuită din trei părți, simfonia prezintă în mod strălucit concepția ciclică a autorului; unitatea motivică se impune atât în microstructură, cât și la nivelul secțiunilor mari, fiecare nouă apariție născând noi înțelesuri melodice, armonico-polifonice, timbrale sau registrale.

Prima parte (Lento - Allegro non troppo) conține o scurtă introducere lentă în care este expusă celula generatoare, miezul tematic al lucrării. Redimensionată, plasată pe coordonate dezvoltătoare, celula inițială devine tema principală a formei de sonată, o idee tensionată, energică, a cărei contrapondere o constituie tema secundă, o melopee impresionantă expusă triumfal de corzi și trompete.

În partea a doua (Allegretto), spiritul inventiv franckian se manifestă la cotele cele mai înalte. Tradiționalele părți intermediare (Andante și Scherzo) sunt comasate într-o unică mișcare, structurată tripartit (ABA), în care secțiunea centrală

(B) îndeplinește rolul de scherzo. Misterioasă și tulburătoare, tema acestei părți este prezentată de cornul englez (folosit în premieră într-o simfonie).

Finalul (*Allegro ma non troppo*) consacră măiestria armonico-polifonică a lui Franck. Pe fondul unei organizări tipice de sonată, a cărei temă

principală se desprinde din motivul generator, mișcarea rememorează, într-o bogată înveșmântare orchestrală, elemente și idei din părțile anterioare, încununând, într-o explozie de bucurie, întreg parcursul melodic al simfoniei.

MIHNEA IGNAT

Born in Craiova (Romania), Mihnea Ignat is one of the most important Romanian conductors of his generation. He is currently the Principal Conductor of the Romanian National Opera in Timișoara, a position he has held since 2020.

He has served as Principal Conductor of the Sarajevo Philharmonic (Bosnia and Herzegovina), Music Director of the Elche Symphony Orchestra (Spain) (2016–2025), and Principal Guest Conductor of the Romanian National Opera in Bucharest between 2018 and 2020. He was also Music Director of the Alicante University Philharmonic Orchestra (Spain) for twelve years (2005–2017) and Associate Conductor of the National Symphony Orchestra of the Dominican Republic during the 2009/2010 season. Since 2023, Mihnea Ignat has been a professor of opera class at the renowned Escuela Superior de Música “Reina Sofía” in Madrid (Spain), and starting in 2025 he is an associate lecturer at the National University of Music in Bucharest.

Mihnea Ignat has collaborated and continues to collaborate as a guest conductor with orchestras such as: the Madrid Radio Symphony Orchestra, the National Symphony Orchestra of Ireland (RTÉ NSO), the “G. Enescu” Philharmonic Orchestra, the Romanian Radio National Orchestra in Bucharest, the Radio Chamber Orchestra in Bucharest, the “Transilvania” Philharmonic in Cluj-Napoca, the Royal Seville Symphony Orchestra (Spain), the Zagreb Philharmonic (Croatia), the Toscanini Philharmonic in Parma (Italy), the Castilla y León Symphony Orchestra (Spain), the Granada Orchestra (Spain), the Royal Galician Philharmonic in Santiago de Compostela (Spain), the Málaga Philharmonic Orchestra (Spain), the Extremadura Orchestra (Spain), the Murcia Symphony Orchestra (Spain), and the Bilbao Symphony Orchestra (Spain). He is also a frequent guest of most symphony orchestras and opera houses in Romania.

Mihnea Ignat has been invited to participate in prestigious international festivals such as the “G. Enescu” International Festival, the Sibiu International Theatre Festival, the Bucharest Opera Festival, the “Serenadas” International Festival in

English

Valencia (Spain), and the Mazarrón International Music Festival (Spain).

He is also a highly regarded opera conductor. Among the recent milestones that have strengthened his reputation are the premiere of Verdi's *Otello* at the Romanian National Opera in Bucharest (2018), directed by Giancarlo del Monaco, and the new production of Pergolesi's *La Serva Padrona* (2021), directed by Silviu Purcărete at the Romanian National Opera in Timișoara.

He regularly conducts opera titles such as *Nabucco*, *Il Trovatore*, *Aida*, *La Traviata*, *Simon Boccanegra*, *Otello*, *Un ballo in maschera*, *Carmen*, *Rigoletto*, *Cavalleria Rusticana*, *Pagliacci*, *L'Elisir d'Amore*, *Madama Butterfly*, *La Bohème*, *Tosca*, *The Marriage of Figaro*, *Don Giovanni*, *The Merry Widow*, and others.

Mihnea Ignat is the recipient of the Orchestra Prize at the “Arturo Toscanini” International Conducting Competition held in Parma (Italy) in 2018. In the same year, he was a semifinalist in the “G. Solti” International Conducting Competition in Frankfurt (Germany) and the “D. Flick” International Conducting Competition in London (United Kingdom).

He has accompanied on stage world-renowned soloists such as Juan Diego Flórez, Andrei Ioniță, Jerome Lowenthal, John O'Connor, Stefan Milenkovich, Ning Feng, Celine Byrne, Liviu Prunaru, Lina Tur Bonet, Renata Pokupić, Ilana Vered, Miguel Ángel Estrella, Viktor Derevianko, Alexandru Tomescu, Erzhan Kulibaev, and others.

Dedicated to the training of young musicians, Mr. Ignat carries out important pedagogical work at the National University of Music in Bucharest as well as at the prestigious Escuela Superior de Música “Reina Sofía” in Madrid, Spain.

Mihnea Ignat graduated with top marks in orchestral conducting from the National University of Music in Bucharest, where he also studied composition. He also holds a PhD in music from the same institution, earned under the supervision of Prof. Dr. Dr. h.c. mult. Valentina Sandu-Dediu, with a doctoral thesis focused on Verdi's opera *Otello*.

REMUS AZOÎȚEI

Named by the British magazine *The Strad* as "an incurable virtuoso with fabulous soul and technique", violinist Remus Azoîței made his debut at the age of 8 with the symphony orchestra from his hometown, Galați. After graduating from the Bucharest Conservatory in Daniel Podlovski's class, in 1995, Remus Azoîței obtained a scholarship to the famous Juilliard School in New York, where he had the chance to study with Dorothy Delay and Itzhak Perlman, at the end of his training obtaining the title of Master of Music. Over time he also benefited from the guidance of the violinist Bujor Prelipcean.

Remus Azoîței has performed in prestigious halls such as Carnegie Hall in New York, Concertgebouw Amsterdam, Salle Cortot Paris, Konzerthaus Berlin, St Martin-in-the-Fields and Wigmore Hall in London, Teatro La Fenice Venice, Auditorio Nacional Madrid or Konzerthaus Vienna, also appearing in music festivals in Tokyo, Cambridge, London, Berlin, Heidelberg and Santander, among others. He collaborated with renowned artists including Lawrence Foster, David Geringas, Gérard Caussé, Michael Sanderling or Adrian Brendel, being also a soloist of prestigious ensembles such as Vienna Kammer Orchester, Berlin Kammer Orchester, Orchestre Nationale de Belgique, Philharmonic Chamber Orchestra of London or Orchestre Philharmonique de Radio France. In 2005, he performed Bach's Double Concerto with violinist Nigel Kennedy at the George Enescu International Festival, a concert picked up by 19 radio and television stations in Europe, including the BBC, Arte and Mezzo. On the occasion of his debut at the famous Wigmore Hall in London, the Sunday Express newspaper wrote that "he played an unforgettable concert in front of an overfull Wigmore hall and brought the audience to their feet. Here is an exceptional musician."

Remus Azoîței recorded the world premiere of the complete works for violin and piano by George Enescu together with pianist Eduard Stan, for the Hanssler record label in Germany.

FILIP PAPA

Cellist Filip Papa was born in Timișoara, graduated from the "Sigismund Toduță" High School in Cluj-Napoca, and completed his studies at the "G. Enescu" Academy of Arts in Iași under the guidance of Professor Dan Prelipcean. He is one of Romania's elite musicians, internationally recognized especially as the cellist of the "Ad Libitum" string quartet of the "Moldova" Philharmonic in Iași, alongside violinists

Commenting on this achievement, the British magazine *The Strad* says that "Azoitei has all the assets: marked sensitivity, sweetness of sound (but not sugary) and a huge color palette and dynamics", while the publication *Gramophone* describes "The refined and vibrant style of Remus Azoitei... a distinct performer who combines temperament, mastery and elegance of execution in a very special way". In 2009 he held a tour of 15 concerts in the capitals of Europe, Washington DC and New York together with the pianist Eduard Stan. After his debut in the American capital, the newspaper *Washington Post* notes: "Azoitei sings with fluent melodic sensibility and brilliant technique." In 2014, Remus made another CD for Chandos, together with the Schubert Ensemble group, a disc praised at great length in the international press.

In 2001, Remus Azoîței was appointed violin professor of the Royal Academy of Music in London, at that time also being the youngest violin professor in the entire 200-year history of the Academy. In 2007, he founded the Enescu Society in London, being one of the founding members as well as its artistic director, a position he still holds. In 2005, he was decorated by the President of Romania with the title of Officer of the Order of Cultural Merit, and in May 2013, King Mihai of Romania named him an officer of the "Crown of Romania" order. In 2016, he was chosen as the winner of the "People of the Time" National Contest, which annually celebrates personalities of Romanian life from the country and from the diaspora; he is also the winner of the "Constantin Brancoveanu" Grand Prize in the field of Arts, in 2017.

Remus Azoîței plays on a Niccolò Gagliano violin, created in 1750.

In 2019 he gave concerts at Carnegie Hall in New York and the Kennedy Center in Washington DC, among many other European appearances. He was the soloist of the Vienna Chamber Orchestra at the Enescu Festival, 2021 edition.

Remus Azoîței and Șerban Mereuță, and violist Bogdan Bișoc.

Together with the quartet, he has won numerous prestigious awards, including the Grand Prize, the International Press Jury Prize, and the Mecenat Musical Prize at the Evian Competition in 1997 (France), First Prize at the Max Reger Competition in Sondershausen (Germany), as well as

many other international distinctions. His discography as a member of the “Ad Libitum” quartet includes recordings for Naxos, Violenhaut Records, Electrecord, and Quartz Media Production, all of which have been highly acclaimed by the international specialized press. He has appeared at major festivals such as Printemps des Arts in Monte Carlo, Orlando Festival in the Netherlands, Luberon Festival in France, Bensheim Festival in Germany, Gstaad Festival in Switzerland, RadiRo, and the Enescu Festival in Bucharest.

Over the years, he has collaborated with numerous distinguished artists such as Bujor Prelipcean, Dan Prelipcean, Martin Lovett and Norbert Brainin of the Amadeus Quartet, Wolfgang Laufer of the Fine Arts Quartet, Stefan Metz, Raphael Hillier, Valentin Gheorghiu, the Voces Quartet, the Transilvan Quartet, and the Arcadia Quartet. He has given many performances as a soloist in Romania

and Moldova, often sharing the stage with musicians such as Remus Azoitei, Adrian Berescu, Alexandru Tomescu, Alexandra Guțu, Răzvan Suma, Ion Bogdan Ștefănescu, Gabriel Croitoru, Bogdan Zvořișteanu, Gabriel Popa, Horia Mihail, and Cristina Anghelescu.

A concert career spanning over 35 years has taken Filip Papa to renowned halls, including Cortot in Paris, Diligentia in The Hague, Konzerthaus Berlin, Concertgebouw in Amsterdam, Kaisersaal in Frankfurt, Wigmore Hall in London, the Romanian Cultural Institute in London, Beethoven House in Bonn, as well as the Romanian Athenaeum and the Radio Hall in Bucharest.

Filip Papa is a soloist of the “Moldova” Philharmonic in Iași and Associate Professor, PhD, at the National University of Arts “George Enescu” in Iași.

JOHANNES BRAHMS (1833 - 1897)

When he decided to compose a concerto for violin and cello, Johannes Brahms took into account the aesthetic value of earlier similar works. In the glorious Baroque period, composers revered the concerto grosso genre, as well as concertos for orchestra featuring multiple soloists. Later, in the Rococo era, W. A. Mozart wrote several concertos for two or three pianos, one for harp and flute, one for violin and viola, and another (not certainly authenticated) for a solo group of four wind instruments. Likewise, from L. van Beethoven there survives a concerto for violin, cello, and piano. However, these examples did not impress Romantic composers at all, who labeled the genre of concertos for multiple instruments as “boring” and “uninteresting.”

Nevertheless, Johannes Brahms, himself usually skeptical in this regard, later returned to this compositional genre. Although in its essence the Double Concerto in A minor for Violin and Cello, Op. 102 follows the model of Mozartian mannerism, its importance within the broader context of Romantic universal creation deserves to be highlighted. This concerto is the last one written by Brahms and also represents the final work in which he employed the orchestral ensemble.

Dating from 1887, the manuscript of the Double Concerto for Violin and Cello is preserved in the archives of the Society of the Friends of Music (Gesellschaft der Musikfreunde) in Vienna. In writing this work, Brahms may have intended to pay

tribute to the creative ideals of the Baroque—indeed, his concerto can be understood as a musical offering, evoking the magnificent compositional achievements of the 18th century. On the other hand, regarding the genesis of the work, one must not overlook the composer's promise to his friend, the cellist Robert Hausmann, to dedicate a composition to him. Finally, mention must be made of the circumstances that temporarily interrupted communication between the two old friends, Johannes Brahms and Joseph Joachim: the source of discord was an alleged romance between Joachim's former wife and Brahms during the divorce proceedings. As a gesture of reconciliation, the composer is said to have intended to dedicate the new work to his friend.

Following the completion of the Violin Concerto, together with the two violin sonatas and two cello sonatas, it seemed natural that their author possessed the necessary skills to compose a large-scale work encompassing both instruments, which were extremely popular among music lovers. Yet Brahms felt insecure—being a pianist himself, he was reluctant to compose for instruments he could not personally play—and the constant advice he received from virtuosos of the time surely caused him considerable discomfort.

As he confessed in a letter to his dear friend Clara Schumann: “It is quite different to write for instruments whose characteristics and sound you can only imagine incidentally, than for an instrument you know completely.”

Deeply valuing her friend's work, and in a very direct and sincere response, Clara Schumann invited Brahms to her home in Baden-Baden to calmly prepare the first rehearsals of the new Concerto for Violin and Cello. The premiere took place on October 18, 1887, in Cologne, with the composer himself conducting. The soloists were the very artists to whom the work had been dedicated: violinist Joseph Joachim and cellist Robert

Hausmann.

From the point of view of thematic content, the melodic discourse of the work highlights a motif built on the notes A–E–F, but “permuted” in the sequence F–A–E. This motif became well known at the time as a musical encoding of the artistic credo of the famous violinist Joseph Joachim, namely the phrase “Frei aber einsam” (“Free but lonely”).

CÉSAR FRANCK (1822 - 1890)

Born in Liège, the renowned French composer came from a family of German origin that had been naturalized as early as the mid-15th century in the Moresnet region (the former Duchy of Limburg). After the signing of the Treaty of Vienna, his father, Nicolas-Joseph, settled in Liège, marrying in 1820 Marie-Barbe Frings, originally from Aix-la-Chapelle. A modest bank clerk, he was determined that his two sons, César and Joseph, should become famous and enjoy a glorious destiny. This ambition led him to guide them toward an artistic career, enrolling them at the Royal Conservatory in Liège, which at that time was led by Daussoigne, nephew of Méhul.

In 1835, this extremely ambitious father moved to Paris, entrusting young César to the master Reicha to initiate him into music theory (counterpoint, fugue, and composition). After the death of his mentor in 1836, César was admitted a year later to the Conservatory, where he simultaneously attended the piano class of Zimmermann and the composition class of Leborne. Awarded the Grand Prize for piano performance in 1838, as well as other honors (the composition prize—fugue—in 1840 and the organ performance prize in 1841), he was about to sit for a competition at the Institut when he had to urgently return to his hometown at his father's request. Leaving the Conservatory in 1842, C. Franck devoted himself to a career as a virtuoso, returning to Paris two years later to settle permanently as a piano teacher.

In 1845, the first performance of the oratorio *Ruth* took place, and he also obtained the position of organist at the Church of Notre-Dame de Lorette, later transferring to the Church of Saint Jean–Saint François, and then to the new Church of Sainte-Clotilde as choirmaster. His reputation is also linked to the inauguration, in 1859, as titular organist, of the great organ built by Cavaillé-Coll. In 1872, he became the successor of his former organ teacher at the Conservatory, François Benoist. From that moment on, C. Franck devoted his life exclusively to

his students, his organ, and composition. A musician of strong will—modest yet self-confident, independent and selfless, irritable toward those who dared to challenge the dignity of his art, yet also generous, indulgent, and deeply religious—he achieved fame gradually, as he signed his masterpieces with the sincerity of a genius aware of his own worth.

His principal works can be grouped into five distinct categories: Vocal music: 13 songs for voice and piano; six duets; choruses for equal voices; a Mass for three voices; motets; the oratorios *Ruth* (a biblical eclogue for soloists, choir, and orchestra), *The Resurrection*, and *The Beatitudes*; *Rebecca* (a biblical scene); the symphonic poem with chorus *Psyché*; Psalm No. 150; the opera *Hulda*; the lyrical drama *Ghisèle*, etc. Piano music: four fantasies; *Prelude, Chorale and Fugue*; *Prelude, Aria and Finale*. Organ music: chorales; several cycles of *Pieces*; the collection of 59 works entitled *The Organist*. Chamber music: four piano trios (piano, violin, cello); sonatas for piano and violin; piano quintets and string quartets. Symphonic works: symphonic poems *Les Éolides*, *Le Chasseur maudit*, *Les Djinns* (with piano); *Symphonic Variations* for piano and orchestra; the *Symphony in D minor*.

Written between 1886 and 1888 and dedicated to Henry Duparc, the *Symphony in D minor* represents the result of the interactions, questions, searches, and partial answers that define the Romantic era. Latin sensitivity—expressed through the multiple expressive meanings derived from the generative thematic substance—blends harmoniously with German rigor, deeply felt in the extraordinary precision of its sonic architecture: “What is new in the *Symphony in D minor* lies in the fusion of Lisztian melodic chromaticism (the cardinal theme of the symphony arises directly from Liszt's ‘*Les Préludes*’) with technique of Berliozian-Wagnerian origin, emphasizing the continuous development of the formative substance within exemplary balanced forms.” (Wilhelm Georg

Berger)

Comprising three movements, the symphony brilliantly illustrates the composer's cyclic conception; motivic unity asserts itself both at the microstructural level and across large sections, each new appearance generating fresh melodic, harmonic-polyphonic, timbral, or registral meanings.

The first movement (Lento – Allegro non troppo) contains a short slow introduction in which the generative cell—the thematic core of the work—is presented. Reshaped and placed within a developmental framework, this initial cell becomes the main theme of the sonata form: a tense, energetic idea balanced by the secondary theme, an impressive melody triumphantly presented by the strings and trumpets.

In the second movement (Allegretto), Franck's inventive spirit reaches its highest level. The traditional middle movements (Andante and Scherzo) are merged into a single tripartite structure (ABA), in which the central section (B) fulfills the role of a scherzo. Mysterious and deeply moving, the theme of this movement is introduced by the English horn (used here for the first time in a symphony).

The finale (Allegro ma non troppo) confirms Franck's harmonic and polyphonic mastery. Built on a typical sonata-form organization, whose main theme derives from the generative motif, the movement recalls—within a rich orchestral texture—elements and ideas from the previous movements, culminating in a joyful explosion that crowns the entire melodic journey of the symphony.

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ

/ 29 mai 2026

Vioara I

Octavian GORUN
concertmaestru
Ștefana ZAHARIA
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Cătălina SAVU
Cătălin SASU
Cristina LEOVEANU
Valentin ILIUȚĂ
Gigel MILCU
Dan FLORICĂ
Geo FABIAN
Pompilia POPESCU

Vioara a-II-a

George BUTUȘINĂ
solist instrumentist
Roxana ILIUȚĂ
șef partidă
Cristina PÎRLEA
Adrian BADEA
Iuliana PREDOI
Darius MELENCOVICI
Iulian STAN
Marian ROMAN
Valeriu EFREM
Alin ROMAN

Violă

Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șef partidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Andreea CĂPĂȚĂNĂ
Mariana MORARU

Rebeca TĂNASIE
Ștefania MITRICĂ

Violoncel

Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Maryia POPOVA
Raluca PESCLEVEI
Elvis CIUCULESCU
șef partidă
Marius VASILESCU
Rucsandra HALIȚCHI

Contrabas

Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Ciprian CÎTU
Traian BADEA
Radu RUSOIU

Flaut

Ciprian ION
solist instrumentist
Daria PETRE

Oboi

Liviu FĂRCAȘ
solist instrumentist
Irina ȚAPEȘ
șef partidă
Constanța SCLIFOS
solist instrumentist

Clarinet

Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist
Liviu CHISĂR
NICUȘOR ȘERBAN

Fagot

Mihail TCACI
solist instrumentist
Daniela STATKOVA

Corn

Roxana BUȘCĂ
Daniel ȚÎRLOAICA
Gilbert NEGOIȚĂ
Marcu DIACONU

Trompetă

Dorinel MĂCIUCĂ
solist instrumentist
David COTOI
solist instrumentist
Cătălin CODÎTOIU
Dumitru STĂNESCU

Trombon

Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Alexandru ȚAPEȘ
Radu CLIPA

Timpani

Sorin SĂCEANU
solist instrumentist

Tubă

George HĂIDĂUȚU
solist instrumentist

Harpă

Cristina MUNTEANU

FILARMONICA OLTEȚIA CRAIOVA

MIERCURI
3
IUNIE 2026
19:00

MIHAI DIACONESCU
pian
YURI TOVARNYTSKYI
flaut
ION BIROVESCU
contrabas
ANNA TOVARNYTSKA
percuție

Claude Debussy: Clair de lune
Claude Bolling: Suita nr. 2 pentru flaut și jazz pian trio

SCAN AICI

Filarmonica "Oltenia" Craiova

2026

Proiect schiță: 40 lei
10 lei (înalt, mediu, profesional)
Cămin și atelier de creație artistică
Pentru la telefon: 021.414.031

Cămin Oltenia nr. 18
Craiova, Str. Ștefan cel Mare
Tel: 021.414.031
www.filarmonicaoltenia.ro

Filarmonica "Oltenia" Craiova
Cămin Oltenia nr. 18
Craiova, Str. Ștefan cel Mare
Tel: 021.414.031
www.filarmonicaoltenia.ro

Autonom
REDUCE RO

SPONSORI

PARTENERI MEDIA

Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE